

Sygn. akt V CSK 30/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa B. S.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zespołowi Opieki Zdrowotnej w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację powódki B. S. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 grudnia 2017 r. oddającego powództwo o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Samodzielnego Publicznego Zespołu Opieki Zdrowotnej w K. kwoty 50.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z uszkodzeniem ciała i wywołaniem rozstroju zdrowia oraz naruszeniem praw pacjenta.

Powódka oparła skargę kasacyjną na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stwierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. polegające na przyjęciu przez Sąd Okręgowy za własne ustaleń Sądu Rejonowego bez merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji zmierzały do podważenia tych ustaleń i obejmowały sprzeczność tych ustaleń ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co – w ocenie skarżącej – miało skutkować tym, że zarzuty apelacyjne nie zostały rozpoznane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie oczywistej jej zasadności wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie

prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku powódki nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Wynik badania wniosku i jego argumentacji, na tle podstawy skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie prowadzi do oceny, że zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni lub zastosowania prawa, które współkształtowały jego treść. Skarżąca oparła przesłankę przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. na zarzutach naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. Należy zatem w pierwszym rzędzie zwrócić uwagę, że wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 Nr 4, poz. 76, z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, niepubl.; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, niepubl.). Skarżąca, powołując wyroki Sądu Najwyższego (z dnia 6 lutego 2002 r., VI CKN 741/00, niepubl. oraz z dnia 26 września 1997 r., II UKN 262/97, OSNAPIUS 1998 Nr 14, poz. 433) na poparcie poglądu o dopuszczalności formułowania zarzutu kasacyjnego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie dostrzegła przy tym, że zapadły one w innym stanie prawnym, na podstawie przepisów postępowania obowiązujących przed dniem 6 lutego 2005 r., które nie zawierały odpowiednika art. 398³ § 3 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała także rażącego naruszenia powołanych przepisów ze względu na przyjęcie przez Sąd Okręgowy za własne ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, które miało skutkować nierozpoznanie zarzutów apelacyjnych. W judykaturze przyjmuje się, że jeżeli sąd drugiej instancji w pełni podziela ocenę dowodów, której dokonał sąd pierwszej instancji, to nie ma obowiązku ponownego przytaczania w uzasadnieniu wydanego orzeczenia przyczyn, dla których określonym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. W takim wypadku wystarczy zdecydowane stwierdzenie, że podziela argumentację zamieszczoną w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, w którym poszczególne dowody zostały wyczerpująco omówione i traktuje ustalenia pierwszoinstancyjne jako własne (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., I CSK 72/12, niepubl.). Mając na uwadze treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Okręgowy nie tylko zaakceptował i przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, ale także szczegółowo odniósł się do zarzutów apelacji powódki, w tym do zarzutów dotyczących wadliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności wymienionych w apelacji dowodów z zeznań świadków i ustnej uzupełniającej opinii biegłego, nie można przyjąć, że skarżąca wykazała oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z rażącego naruszenia przepisów art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął w oparciu o zasadę słuszności, uwzględniając okoliczności sprawy, w tym charakter dochodzonego roszczenia oraz motywy powódki wystąpienia z powództwem przeciwko pozwanemu (art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).